

See lehekülg on tõlgitud masintõlkega [\[Linki\]](#). Masintõlkes võib olla vigu, mis võivad vähendada selgust ja õigsust; ombudsman ei vastuta mis tahes erisuste korral. Kõige usaldusväärsem ja õiguskindlam teave on algversioonis eespoolisel lingil (inglise keel). Lisateave on meie [keele- ja tõlkepoliitikas](#) [\[Linki\]](#).

Otsus juhtumi 2979/2008/VL kohta - Väidetav suutmatus käsitleda rikkumiskaebust nõuetekohaselt

Otsus

Juhtum 2979/2008/VL - **Alguskuupäev:** {0} 15/12/2008 - **Otsuse kuupäev:** {0} 06/05/2010

Kaebuse esitaja on Rootsi kodanik, kes elab Ühendkuningriigis koos naisega, kes on Euroopa Liidu välise riigi kodanik. Nad reisisid Hispaaniasse, kuhu naine ei saanud siseneda, sest tal ei olnud kehtivat Schengeni viisat. Kaebuse esitaja arvates ei olnud Hispaania nõuetekohaselt rakendanud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ (mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil) artikli 5 lõiget 2. Selle sätte kohaselt ei nõuta viisat, kui asjaomasel isikul on kehtiv elamisluba. Kaebuse esitaja abikaasal oli elamisluba olemas. Samas on Hispaania seaduse kohaselt ainus vastuvõetav elamisluba selline, mille on andnud Schengeni kokkuleppe täisosaline liikmesriik.

Seepeale esitas kaebuse esitaja Euroopa Komisjonile Hispaania kohta rikkumiskaebuse.

17. novembri 2008 vastuses teatas komisjoni õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat, et Hispaania on direktiivi 2004/38/EÜ siseriiklikku õigusesse „korrektselt üle võtnud“.

Seejärel esitas kaebuse esitaja kaebuse Euroopa ombudsmanile, kes algatas uurimise.

Oma arvamuses selgitas komisjon, et tehti viga ja 17. novembri 2008 kirjas pidanuks teksti „korrektselt üle võtnud“ asemel olema „ebakorrektselt üle võtnud“. Komisjon märkis, et on vea asjus kaebuse esitajale juba kirjutanud ja palunud eksituse eest vabandust. Komisjon selgitas, et tema arvates ei ole Hispaania direktiivi 2004/38/EÜ asjakohast sätet korrektset üle võtnud.

Ombudsmani ühele küsimusele vastates selgitas komisjon, et on tuvastanud direktiivi 2004/38/EÜ liikmesriikide siseriiklikku õigusesse ülevõtmisel ligikaudu 1100 puudust, mille tõttu otsustati kohtuda kahepoolset iga liikmesriigiga, enne kui alustatakse rikkumismenetlusi. Komisjon märkis, et on valmis alustama rikkumismenetlusi kõigi puuduste suhtes, mis jäävad



kahepoolisel kohtumisel lahendamata.

Ombudsman väljendas heameelt asjaolu üle, et komisjon võttis vea omaks ja palus kaebuse esitajalt vabandust. Ta pidas komisjoni käsitusviisi mõistlikuks ja järeldas, et edasiste uuringute tegemiseks puudub alus. Seetõttu lõpetas ombudsman juhtumi.

Ombudsman palus komisjonil siiski hoida teda kaebuse esitaja tõstatatud küsimuse järelmeetmetega kursis.

KAEBUSE TAUST

1. Kaebuse esitaja on Rootsi kodanik, kes koos oma Boliivia abikaasaga elab Ühendkuningriigis. Kaebuse esitaja ja tema abikaasa sõitsid Hispaaniasse, kus tema abikaasal keelati siseneda ja teda hoiti üleöö kongis, et teda järgmisel päeval välja saata. Kaebuse esitaja sõnul väitsid Hispaania ametiasutused, et tema abikaasal ei olnud kehtivat Schengeni viisat ja et tal ei olnud temaga kaasas piisavalt rahalisi vahendeid, et võimaldada tal riiki siseneda. Kaebuse esitaja rõhutas, et tema abikaasal on pereliikmena kehtiv elamisluba, mille Ühendkuningriik andis välja direktiivi 2004/38/EÜ [1] (edaspidi „direktiiv 2004/38“) alusel. Ta lisas, et neil on kaasas ka kehtiva abielutunnistuse tõestatud koopia. Neile öeldi, et kehtiva Schengeni viisa võib väljastada ainult Boliivias.

2. Septembril 2008 esitas kaebuse esitaja Euroopa Komisjoni peasekretariaadile rikkumiskaebuse. Tema kaebus registreeriti 5. septembril 2008 ja määrati õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraadile (edaspidi „DG JLS“). Oma kirjas komisjonile väitis kaebuse esitaja, et asjaomased Hispaania õigusnormid, nimelt Real Decreto 240/2007 artikli 4 lõige 2, ei võtnud Hispaania siseriiklikku õigusesse nõuetekohaselt üle direktiivi 2004/38 artikli 5 lõiget 2. Kaebuse esitaja juhtis komisjoni tähelepanu asjaolule, et Real Decreto 240/2007 viitas ainult Schengeni lepingut kohaldavate liikmesriikide väljastatud elamislubadele.

3. Real Decreto artikli 4 lõike 2 tõlge kaebuse esitaja poolt on sõnastatud järgmiselt:

„2 Riiki sisenevatel pereliikmetel, kes ei ole Euroopa Liidu liikmesriigi ega mõne muu Euroopa Majanduspiirkonna lepingu osalisriigi kodanikud, peab olema kehtiv pass ja lisaks asjakohane sissesõiduviisa, kui seda nõuab 15. märtsi 2001. aasta määrus (EÜ) nr 539/2001, milles loetletakse kolmandad riigid, kelle kodanikel peab välispiiride ületamisel olema viisa, ja need kolmandad riigid, kelle kodanikud on sellest nõudest vabastatud. Need viisad antakse välja tasuta ning eelistatakse viisade menetlemist pereliikmetele, kes on ELi kodanikuga kaasas või ühinevad temaga.

ELi kodaniku pereliikmed, kes esitavad kehtiva elamisloa, mille on välja andnud üks riik, kes rakendab täielikult 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingut kontrolli järkjärgulise kaotamise kohta ühispiiridel ja selle rakenduseeskirju, vabastatakse sissesõiduviisa saamise nõudest ning neilt ei nõuta riiki sisenemisel või sealt lahkumisel passi templit. [2] “



4. Direktiivi 2004/38 artikli 5 lõikes 2 on sätestatud:

„Pereliikmetelt, kes ei ole liikmesriigi kodanikud, nõutakse sissesõiduviisat ainult vastavalt määrusele (EÜ) nr 539/2001 või vajaduse korral siseriiklikule õigusele. Käesoleva direktiivi kohaldamisel vabastab artiklis 10 osutatud kehtiva elamisloa omamine sellised pereliikmed viisanõudest.

Liikmesriigid annavad sellistele isikutele kõik võimalused vajalike viisade saamiseks. Sellised viisad väljastatakse tasuta nii kiiresti kui võimalik ja kiirendatud menetluse alusel.“

5. Direktiivi 2004/38 artiklis 10 on sätestatud, et liikmesriigid väljastavad liidu kodaniku kolmanda riigi kodaniku pereliikmele elamisloa, kui taotleja on esitanud direktiivis nõutud vajalikud dokumendid.

6. Kuigi Ühendkuningriik on ELi liikmesriik, ei osale ta Schengeni lepingus [3] .

7. 17. oktoobril 2008 saatis õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat kaebuse esitajale vastuse. Selles kirjas viitas õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat direktiivi 2004/38 artikli 5 lõikes 2 sisalduvale sättele, mille kohaselt peab liidu kodaniku kolmanda riigi kodanikust pereliikmel olema sissesõiduviisa vastavalt määrusele 539/2001 [4] . Ta lisas siiski, et kolmanda riigi kodaniku pereliikmed, kes ühinevad liidu kodanikuga või kes on temaga kaasas muus liikmesriigis kui tema kodakondsusjärgne liikmesriik, võivad sama artikli alusel vabastada viisanõudest, kui neil on liikmesriigi väljastatud kehtiv elamisluba, nagu on ette nähtud direktiivi artiklis 10. Lisaks kinnitas õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat, et Ühendkuningriigi ametiasutuste väljastatud elamisluba oleks pidanud vabastama kaebuse esitaja abikaasa kohustusest esitada viisa teistes ELi liikmesriikides. Õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat leidis siiski, et Real Decreto 240/2007 „võtab nõuetekohaselt üle direktiivi 2004/38 artikli 5“. Samuti viitas õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat Euroopa Liidu Kohtu praktikale, mille kohaselt ei või liikmesriik saata tagasi kolmanda riigi kodanikku, kes on abielus liikmesriigi kodanikuga ja püüab siseneda tema territooriumile, ilma et tal oleks kehtivat isikutunnistust või vajaduse korral viisat, kui see isik suudab tõendada oma isikut ja abielusidemeid. Komisjon väitis, et Hispaania ametiasutused oleksid seega pidanud andma kaebuse esitaja abikaasale võimaluse tõendada oma isikut ja perekondlikke sidemeid enne tema tagasisaatmist. Eespool toodut arvesse võttes tegi õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat ettepaneku, et kaebuse esitaja kirjeldatud juhtum oli tõenäoliselt üksikjuhtum, mille puhul kohaldati liidu õigust valesti, ning soovitas tal pöörduda SOLVITI poole ja kaaluda kahju hüvitamise nõude esitamist riiklikul tasandil.

8. 18. oktoobril 2008 vastas kaebuse esitaja komisjoni 17. oktoobri 2008. aasta kirjale. Ta selgitas, et ta ei kavatsenud esitada kaebust oma isikliku olukorra kohta, vaid pigem teavitada komisjoni direktiivi 2004/38 artikli 5 lõike 2 ebaõigest ülevõtmisest Hispaania õigusesse. Kaebuse esitaja juhtis tähelepanu sellele, et ta teadis teistest paaridest, kes olid sarnases olukorras, ning et see ei ole seega üksikjuhtum. Ta teavitas komisjoni ka sellest, et ta on võtnud



riigi tasandil õiguslikke meetmeid Hispaania piiripolitsei vastu. Ta kordas siiski, et Hispaania ei ole direktiivi nõuetekohaselt üle võtnud ning et seetõttu välistas Real Decreto 240/2007, piirates erandit Schengeni alal väljastatud elamislubadega, võimaluse esitada kehtiv Ühendkuningriigi elamisluba. Kaebuse esitaja kordas oma palvet komisjonile, et ta uuriks direktiivi 2004/38 ülevõtmise korrektsust Hispaanias.

9. Kuna kaebuse esitaja ei saanud komisjonilt vastust, esitas ta 5. novembril 2008 kaebuse Euroopa Ombudsmanile.

UURIMISE ESE

10. Kaebuses esitas kaebuse esitaja järgmised kaks väidet ja järgmise väite:

Väited:

- *Komisjoni õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat ei käsitlenud nõuetekohaselt tema kaebust seoses direktiivi 2004/38/EÜ artikli 5 lõike 2 ebaõige ülevõtmisega Hispaania Kuningriigi poolt kohtuasjas Real Decreto 270/2004.*
- *Komisjon ei vastanud tema teisele e-kirjale.*

Väide:

- *Komisjon peaks tema kaebust nõuetekohaselt käsitlema.*

11. Komisjoni hea halduse tava eeskirjas on sätestatud, et vastus kirjavahetusele tuleb saata 15 tööpäeva jooksul. Kaebuse esitaja esitas oma kaebuse 5. novembril 2008, st enne nimetatud tähtaja möödumist seoses tema 18. oktoobri 2008. aasta kirjaga. Seetõttu leidis ombudsman, et teise väite uurimisse lisamiseks ei ole piisavalt alust ning komisjonil paluti esitada märkusi ainult esimese väite ja väite kohta.

UURIMINE

12. Detsembril 2008 algatas ombudsman uurimise ja küsis komisjonilt arvamust.

13. Komisjon saatis 1. aprillil 2009 oma arvamuse, mis edastati kaebuse esitajale märkuste esitamiseks. Selliseid märkusi ei esitatud.

14. Septembril 2009 palus ombudsman komisjonil vastata kahele küsimusele seoses juhtumi käsitlemisega.

15. Komisjon saatis 15. detsembril 2009 vastuse, mis edastati kaebuse esitajale märkuste esitamiseks. Selliseid tähelepanekuid ei saadud.

OMBUDSMANI ANALÜÜS JA JÄRELDUSED



A. Väide, et kaebuse esitaja rikkumiskaebust ja vastavat nõuet ei ole nõuetekohaselt käsitletud

Ombudsmanile esitatud argumendid

16. Oma arvamuses viitas komisjon oma 14. novembri 2008. aasta kirjale, milles ta vastas kaebuse esitaja teisele e-kirjale. Õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat vabandas tekkinud arusaamatuse pärast ja selgitas oma seisukohta seoses direktiivi 2004/38 artikli 5 lõike 2 ülevõtmisega Hispaania poolt. Ta kinnitas, et Hispaania *ei* näi olevat nimetatud sätet nõuetekohaselt üle võtnud, kuna ta aktsepteeris ainult Schengeni lepingus osalevate liikmesriikide väljastatud elamislubasid, hoolimata asjaolust, et direktiivis viidatakse kõigi liikmesriikide väljastatud elamislubadele. Õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat märkis oma 14. novembri 2008. aasta kirjas, et kaebuse esitaja esitatud teavet võetakse arvesse siseriiklike õigusaktide direktiivile 2004/38 vastavuse üldisel kontrollimisel. Selle üldise läbivaatamise lõpparuanne tuli esitada Euroopa Parlamendile ja nõukogule 2008. aasta detsembris.

17. Komisjon selgitas oma arvamuses, et tema vastus kaebuse esitaja 17. oktoobri 2008. aasta kirjale koostati eeldusel, et kaebuse esitaja soovib esitada kaebuse konkreetse juhtumi kohta, mis oli toimunud seoses tema abikaasaga, ning et ta soovib, et selle aluseks olnud olukorrale leitaks praktiline lahendus. Komisjoni kirjas esitatud õiguslikus analüüsis osutati asjaolule, et kaebuse esitaja abikaasa oleks tulnud viisanõudest vabastada, kuna tal oli Ühendkuningriigi ametiasutuste väljastatud elamisluba. Sellele analüüsile järgnev lõik sisaldas siiski tahtmatut viga, kuna sõna „*õigesti*“ oleks pidanud lugema „*ebakorrektselt*“.

18. Kaebuse esitaja ei esitanud märkusi komisjoni arvamuse kohta.

19. Ombudsman vaatas komisjoni arvamuse läbi ja palus tal esitada märkusi kahe küsimuse kohta seoses juhtumi käsitlemisega. Menetluslike aspektide osas küsis ombudsman, kas komisjon on seisukohal, et ta on järginud teatist, mis käsitleb suhteid kaebuse esitajaga seoses ELi õiguse rikkumisega [5] (edaspidi „teatis“). Lisaks märkis ombudsman, et direktiivi 2004/38 rakendamist käsitlevas aruandes, mille komisjon esitas Euroopa Parlamendile ja nõukogule 2008. aasta detsembris, [6] ei ole märgitud meetmeid, mida komisjon kavatses võtta kõnealuse sätte rikkumise heastamiseks. Seetõttu palus ta komisjonil täpsustada, milliseid meetmeid ta on kaebuse esitaja tõstatatud küsimuses võtnud või kavatses võtta, või vajaduse korral selgitada, miks ta leiab, et selliseid meetmeid ei ole vaja võtta.

20. Oma vastuses kordas komisjon kõigepealt, et kaebuse esitaja esitatud teavet võeti arvesse nii siseriiklike õigusaktide direktiivile 2004/38 vastavuse üldisel kontrollimisel kui ka 10. detsembril 2008 vastu võetud aruandes direktiivi kohaldamise kohta. Aruandes jõuti järeldusele, et viis liikmesriiki, kellest üks on Hispaania, ei näinud ette viisavabadust pereliikmetele, kellel on teise liikmesriigi väljastatud elamisluba [7]. Komisjon rõhutas, et ta jõudis sellisele järeldusele pärast erinevatest allikatest pärit teabe, sealhulgas üksikkaebuste arvessevõtmist. Ühe kaebuse



esitas kaebuse esitaja.

21. Komisjon rõhutas, et ta oli teadlik kõnealuse ELi õigusnormi ebaõigest ülevõtmisest Hispaania poolt juba enne seda, kui kaebuse esitaja esitas oma kaebuse 2008. aasta septembris. Seega käsitati tema kaebust nii, et see kinnitab liidu õigusega vastuolus oleva halduspraktika olemasolu.

22. Seetõttu ei registreerinud komisjon kaebust kaebuste keskregistris. Komisjon tunnistas siiski, et ta ei teavitanud kaebuse esitajat piisavalt põhjustest, miks ta seda ei teinud. Seetõttu saatis komisjon 14. oktoobril 2009 kaebuse esitajale kirja, milles ta viitas aruande järeldustele ja meetmetele, mida ta kavatses võtta, et tagada Hispaania vastavus liidu õigusele. Selles kirjas selgitas õigus-, vabadus- ja turvalisusküsimuste peadirektoraat ka seda, miks ta ei registreerinud kaebuse esitaja rikkumiskaebust, viidates teatistes loetletud põhjustele. Lõigus [8], millele komisjon viitas, on sätestatud, et kirjavahetust ei saa komisjoni kaebusena uurida ja seega ei registreerita seda kaebuste keskregistris, kui selles esitatakse kaebus, mille kohta komisjon on võtnud selge, avaliku ja järjepideva seisukoha, mis edastatakse kaebuse esitajale.

23. Seoses ombudsmani teise küsimusega rõhutas komisjon, et ta suurendab jõupingutusi, et tagada direktiivi nõuetekohane ülevõtmine ja rakendamine. Sellega seoses kasutab komisjon täielikult oma volitusi, mis tulenevad EÜ asutamislepingu artiklist 226 (nüüd Euroopa Liidu toimimise lepingu artikkel 258) ja algatab vajaduse korral rikkumismenetluse. Arvestades asjaolu, et komisjon oli tuvastanud ligikaudu 1100 probleemi seoses riiklike ülevõtmismeetmetega, mida peeti problemaatiliseks, otsustas ta enne rikkumismenetluse algatamist kahepoolset kohtuda kõigi liikmesriikidega. Ta täpsustas, et kohtumine Hispaania ametiasutustega oli kavandatud 2010. aasta jaanuariks ning et direktiivi 2004/39 artikli 5 lõige 2 on üks arutatavatest küsimustest. Komisjon teatas, et ta on valmis algatama rikkumismenetlusi kõigi küsimuste suhtes, mis jäid pärast kahepoolset kohtumist lahendamata.

24. Lõpetuseks märkis komisjon, et tema arvates käsitles ta kaebuse esitaja kaebust mõistlikul viisil.

25. Kaebuse esitaja ei esitanud märkusi komisjoni täiendavate märkuste kohta.

Ombudsmani hinnang

27. Seoses menetlusküsimustega märgib ombudsman, et komisjon tunnistas, et tema lähenemisviis ei olnud täielikult kooskõlas tema teatisega. Vastavalt teatise punktis 3 esitatud viiendale põhjendusele ei ole kaebust võimalik uurida kui rikkumiskaebust ja seega ei registreerita seda sellisena, kui „esitatakse kaebus, mille kohta komisjon on võtnud selge, avaliku ja järjepideva seisukoha, mis edastatakse kaebuse esitajale“.

28. Ombudsman ei ole veendunud, et selline „selge, avalik ja järjekindel seisukoht“ eksisteeris 4. septembril 2008, kui kaebuse esitaja esitas oma kaebuse komisjonile. Oma 14. oktoobri 2009. aasta kirjas kaebuse esitajale ja ombudsmanile esitatud märkustes viitas komisjon 10. detsembril 2008 vastu võetud aruandele, et näidata, et ta oli selles küsimuses juba oma



seisukoha võtnud. See aruanne ilmus seega alles kolm kuud pärast seda, kui kaebuse esitaja pöördus esialgu komisjoni poole.

29. Siiski tuleb arvesse võtta asjaolu, et kaebuse esitaja ei kritiseerinud seda, kuidas komisjon oma teatist käesolevas asjas kohaldas, vaid komisjoni lähenemisviisi sisu. Seetõttu on ombudsman seisukohal, et juhtumi menetluslikke aspekte ei ole enam vaja käsitleda.

30. Juhtumi sisu osas tervitab ombudsman asjaolu, et komisjon tunnistas oma 17. oktoobri 2008. aasta kirjas sisalduvat viga ja vabandas kaebuse esitaja ees. Samuti hindab ta asjaolu, et komisjon käsitles kaebuse esitaja tõstatatud küsimust ja jõudis järeldusele, et Hispaania on direktiivi 2004/38 artikli 5 lõiget 2 ebaõigesti rakendanud.

31. Kui sellised ühenduse õiguse rikkumised avastatakse, võib komisjon asutamislepingute täitmise järelevalvajana algatada asjaomase liikmesriigi vastu rikkumismenetlust, mis võib viia Euroopa Kohtusse hagi esitamiseni.

32. Oma vastuses ombudsmani lisateabe taotlusele kinnitas komisjon, et ta kasutab täielikult oma aluslepingutest tulenevaid volitusi ja algatab vajaduse korral rikkumismenetlust. Komisjon selgitas siiski, et ta tuvastas ligikaudu 1100 probleemi seoses direktiivi 2004/38 ülevõtmiseks võetud siseriiklike meetmetega, mida peeti problemaatiliseks, ning et ta otsustas seega enne liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluse algatamist kahepoolset kohtuda kõigi liikmesriikidega.

33. Ombudsman peab komisjoni lähenemisviisi selgelt mõistlikuks. Neil asjaoludel leiab ta, et käesolevas asjas ei ole vaja täiendavaid uurimisi.

C. Kokkuvõte

Selle kaebuse uurimise põhjal lõpetab ombudsman selle järgmise järeldusega:

Ombudsman leiab, et käesolevas asjas ei ole põhjust edasiseks uurimiseks.

Sellest otsusest teavitatakse kaebuse esitajat ja Euroopa Komisjoni.

Ombudsman oleks siiski tänulik, kui komisjon teavitaks teda 30. septembriks 2010 kaebuse esitaja tõstatatud küsimuse järelmeetmetest.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbourg, 6. mai 2010

[1] Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike



ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ (ELT L 158, lk 77; ELT eriväljaanne 05/05, lk 46).

[2] „Real Decreto 240/2007“ avaldati väljaandes BOE, 28. veebruar 2007, nr 51, lk 8558. Real Decreto 240/2007 artikli 4 lõike 2 hispaaniakeelne originaaltekst on sõnastatud järgmiselt:

„2. Los miembros de la familia que no posean la nacionalidad de uno de los Estados miembros de la Unión Europea o de otro Estado parte en el Acuerdo sobre el Espacio Económico Europeo efectuarán su entrada con un pasaporte válido y en vigor, necesitando, además, el korresiente viisado de entrada cuando así lo disponga el Reglamento (CE) 539/2001, de 15 de marzo, por el que se establece la lista de terceros países cuyos nacionales están sometidos a la obligación de Visado para cruzar las fronteras externas y la lista de terceros países cuyos nacionales están exentos de esa obligación. La expedición de dichos Visados será gratuita y su tramitación tendrá carácter preferente cuando acompañen al ciudadano de la Unión o se reúnan con él.

La posesión de la tarjeta de residencia de familiar de ciudadano de la Unión, válida y en vigor, expedida por un Estado que aplica plenamente el Acuerdo de Schengen, de 14 de junio de 1985, relativo a la supresión järk-järgult de los controles en las fronteras comunes, y su normativa de desarrollo, eximirá a dichos miembros de la familia de la obligación de obtener el Visado de entrada y, a la presentación de dicha tarjeta, no se requerirá la estampación del sello de entrada o de salida en el pasaporte.“

[3] Schengeni ala hõlmab 24 riiki: 22 ELi liikmesriiki – Austria, Belgia, Tšehhi Vabariik, Taani, Eesti, Soome, Prantsusmaa, Saksamaa, Kreeka, Ungari, Itaalia, Läti, Leedu, Luksemburg, Malta, Madalmaad, Poola, Portugal, Slovakkia, Sloveenia, Hispaania ja Rootsi ning Norra ja Island.

[4] Nõukogu 15. märtsi 2001. aasta määrus (EÜ) nr 539/2001, milles loetletakse kolmandad riigid, kelle kodanikel peab välispiiride ületamisel olema viisa, ja need kolmandad riigid, kelle kodanikud on sellest nõudest vabastatud (EÜT L 81, lk 1).

[5] Komisjoni teatis Euroopa Parlamendile ja Euroopa Ombudsmanile suhete kohta kaebuse esitajaga ühenduse õiguse rikkumise korral (EÜT 2002, C 244, lk 5).

[6] Komisjoni aruanne Euroopa Parlamendile ja nõukogule direktiivi 2004/38/EÜ (mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil) kohaldamise kohta, KOM(2008) 840/3. Sellega saab tutvuda aadressil http://ec.europa.eu/justice_home/news/intro/doc/com_2008_840_en.pdf [Linki].

[7] Idem, punkt 3.2, lk 5.

[8] Teatise punkti 3 teise lõigu viies taane.